

den nødvendige kontakt til forskningsmiljøer og til det lokale niveau blive sikret.

Indsatsen vil – hvad jeg lægger megen vægt på – blive tilrettelagt og gennemført i et tæt samarbejde med kommunerne og med boligselskaberne, der jo i fællig bærer ansvaret for en meget, meget betydelig del af boligproblemerens løsning.

Lad mig slutte med denne bemærkning på samme måde, som jeg startede: Danmark skal have en humanistisk, men samtidig ansvarlig udlændingepolitik. Det har været regeringens linje, og sådan vil vi fortsætte. Vi vil fastholde en udlændingepolitik, hvormed vi lever op til vore forpligtelser og vort ansvar. Det vil ske inden for de rammer, som samfundet kan bære økonomisk, politisk, socialt og naturligvis holdningsmæssigt.

På den baggrund lægger vi op til et bredt samarbejde her i Tinget om udlændingepolitikken, og det er mit håb, at den debat, vi får i dag, ikke blot vil understrege samarbejdets nødvendighed her i Folketinget, men også vil være et konstruktivt signal til kommuner, til organisationer, til boligselskaber, til foreninger og ikke mindst og vigtigst af alt til befolkningen, som forhåbentlig i dag vil kunne se en både værdig og konstruktiv debat, der kan være det nødvendige fælles signal om, at vi nu tager fat på næste fase af en for alle befolkningsgrupper utrolig vigtig udlændingepolitisk udvikling.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg er glad for, at Folketinget i dag har sat principperne i udlændingelovgivningen på dagsordenen.

Jeg vil godt understrege det med principperne, fordi der ofte har været en måske lidt ufrugtbar tendens til, at debatter om flygtninge og indvandrere ender i mundhuggeri om enkeltproblemer. Der har også været en tendens til, at regler, eller misbrug af regler skal jeg måske snarere sige, spærrer for en seriøs debat om reglernes relevans og rette brug.

Jeg synes også, der har været en tendens til, at sammenhængen mellem bistandspolitik, forebyggelse og flygtningeindsats i nærområderne fortøner sig, mens man – hvis jeg må sige det sådan lidt folkeligt – navlepiller i detaljer og slår hinanden over fingrene ved svagt divergerende fortolkninger af konventioner.

Når jeg godt vil tage det udgangspunkt, er det, fordi jeg ikke mener, at debatter af den type giver svar på alle de spørgsmål, som med rette

stilles i befolkningen, og jeg mener, det gælder både den private og den offentlige debat.

Jeg synes, det er helt naturligt, at folk f.eks. spørger: Hvordan målretter vi hjælpen til dem, der har hårdest brug for den, i en tid, hvor der er 44 millioner flygtninge og internt fordrevne i verden, og hvor drømmen for mange initiativrige mennesker rundt omkring i verden er Vesteuropa?

Eller man spørger: Hvordan får vi på en hurtig og værdig måde vurderet, hvilke asylansøgere der opfylder betingelserne om at være konkret og individuelt forfulgt – og altså kan få opholdstilladelse i Danmark – så de resterende hurtigt kan blive sendt tilbage? I den forbindelse vil jeg godt pege på, at de resterende er to tredjedele af de asylansøgere, der i dag kommer til Danmark.

Eller man spørger: Hvordan sikres det, at vel-færdssamfundets integrationspolitik ikke gør flygtninge og indvandrere til sociale klienter, men til mennesker, der er selvhjulpne?

Et andet spørgsmål, som vi vel alle ofte møder, er: Hvordan undgår vi, at der opstår flere lokalområder, hvor skolerne kommer til at bestå af et overtal af helt eller delvis fremmedsprogede børn, fordi beboersammensætningen er iøjnefaldende skæv?

Regeringens svar på disse og for så vidt mange andre spørgsmål, der rejses i udlændingedebatten, er, at udlændingepolitikken skal være stram og humanistisk. Den holdning har præget alle udlændingepolitiske initiativer i de seneste 2 år, initiativer, som næsten alle har været støttet af brede flertal her i Tinget – i enkelte tilfælde har der endda været tale om enstemighed; det kan der måske nok ind imellem være en tendens til at glemme i den offentlige debat om udlændingepolitikken, fordi lige præcis det her område har en tendens til at inspirere til polarisering og taktik.

Et eksempel er synspunktet om, at Danmark burde yde en meget større del af hjælpen i nærområderne. Jeg har lagt mærke til, at det synspunkt indimellem fremsættes, som om regeringen ikke deler det synspunkt. Til det synes jeg at det er vigtigt at sige: Jo, det er da bestemt min opfattelse, at hele Folketinget deler det synspunkt. Regeringen gør i hvert fald.

Sagen er, at alle, der ytrer sig folketingspolitisk om de her ting, netop understreger nødvendigheden af, at vi gør en større indsats i nærområderne, det vil sige, at der bliver en større målretning af politikken, og det er også